

Щомъ приближилъ заякътъ, лъвътъ гнѣвно заревалъ:

— Защо идешъ тѣй късно, а? Не знаешъ ли, че азъ те чакамъ?

— Зная, царю честити, зная, казалъ заякътъ, но като идехъ при тебе, другъ единъ лъвъ ме хвана и задържа до сега. Колко му се молихъ да ме пусне, ала той не искаше и да чуе. Чакъ когато му се закълнахъ, че ще се върна скоро, тогава се съгласи:

— Ка-а-къ?!... Другъ лъвъ ли?!... Изревалъ лъвътъ. Я хайде да ми покажешъ този злодѣй!

Заякътъ това чакалъ. Той повелъ лъва, завелъ го при единъ дълбокъ кладенецъ, посочилъ въ кладенеца *собственния* образъ на лъва и казалъ:

— Ето го, царю честити!

Лъвътъ въ гнѣва си, безъ да му мисли много, много, хвърлилъ се въ кладенеца и се удавилъ.

Ловъ на бѣли мечки.

(Вижъ цвѣтната картинка).

Вчера, като вървѣхъ изъ града, забѣлѣзахъ, че много хора се трупатъ около единъ дюкянъ. Отидохъ и азъ. Всички гледаха кожата на една голѣма мечка, убита въ балкана. Двама души приказваха за лова на мечкитѣ. Азъ се вслушахъ.

— Не се ли страхуватъ тѣзи хора отъ мечкитѣ? попита единътъ.